

Hof van Beroep Gent, arrest van 29 september 2010

Verdrag van Den Haag van 4 mei 1971 inzake de wet welke van toepassing is op verkeersongevallen op de weg – Uitsluiting van regresvorderingen en subrogatie – Artikel 3 Burgerlijk Wetboek – Overgangsrecht

Convention de La Haye de 4 mai 1971 sur la loi applicable en matière d'accidents de la circulation routière – Exclusion des actions récursoires et cession légale – Article 3 Code Civil – Droit transitoire

in de zaak van de eiseres:

DE KATHOLIEKE UNIVERSITEIT NIJMEGEN,

voor wie optreedt als gemachtigde: het Nederlands Ministerie van Financiën, vertegenwoordigd door zijn Minister met kantoren te 's Gravenhage (Nederland), [...]

Tegen:

B. J., wonende te Frankrijk, 80300 [...];

HET BELGISCH BUREAU VOOR AUTOVERZEKERAARS VZW met zetel te 1040 Brussel, [...] – oorspronkelijk vrijwillig tussenkomende partij

Bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen, 10de kamer dd. 3 mei 1996 werd de zaak in zijn geheel tot zich getrokken teneinde erover te beslissen in eerste en laatste aanleg;

In de motivering onder punt 2.6 op pagina 23 en 24 werd hetvolgende gesteld:

“2.6. KATHOLIEKE UNIVERSITEIT NIJMEGEN:

Overwegende dat de burgerlijke partij de terugvordering vraagt van de door haar tijdens de periode van werkongeschiktheid uitbetaalde bezoldigingen aan H.M.;

Dat haar vordering is gesteund op de Nederlandse verhaalwet van 31 juli 1965 die desaangaande een eigen recht toekent aan de Nederlandse overheid;

Overwegende dat er geen enkele juridische grond voor de Belgische rechtsmachten kan worden gevonden om het rechtstreeks verhaal van een Nederlands overheidslichaam, zoals voorzien in de Nederlandse wetgeving, toe te passen of een rechtstreekse werking aan genoemde verhaalswet toe te kennen;

Overwegende dat in het Belgisch recht een dergelijk eigen regresrecht voor Nederlandse overheidslichamen niet bestaat;

Overwegende dat het bestaan en de omvang van dergelijke eigen regresrecht wordt beheerst door de “lex loci delicti” dat deel uitmaakt van het Belgisch Internationaal Privaat Recht (artikel 3 van het Burgerlijk Wetboek);

Overwegende dat wanneer het subrogatoir verhaal een uitzondering op deze regel uitmaakt, dit niet kan worden uitgebreid tot het eigen recht van een buitenlands overheidslichaam, aangezien het een politiewet betreft;

Dat een analoge uitbreiding van het subrogatoir verhaal naar de vordering op grond van een eigen recht van een vreemd overheidslichaam niet kan worden afgeleid uit de omstandigheden dat ook in deze laatste hypothese de toestand van de aansprakelijke derde niet wordt verzwaard;

Overwegende dat overheidslichamen geen organen zijn in de zin van de E.G.-Verordening 1408/71 en het tegendeel niet kan worden afgeleid uit deze verordening, uit de E.G.-Verordening 574/72 of uit de door de burgerlijke partij voorgebrachte Nederlandse wetgeving, rechtspraak en rechtsleer;

Dat het derhalve overbodig is om dienaangaande een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie te Luxemburg;

Overwegende dat noch uit het voorgehouden (semi)publiekrechtelijk karakter van de Nederlandse verhaalswet van 1965, noch uit de inhoud en de functie van de daarin opgenomen rechtsregels, kan worden afgeleid dat deze verhaalswet een rechtstreekse werking zou hebben buiten het Nederlands grondgebied;

Overwegende dat een vordering op grond van artikel 1382 BW evenmin mogelijk is aangezien geen wettelijk verhaal is voorzien, het niet gaat om uitzonderlijke uitgaven en de tussenkomst van de burgerlijke partij niet subsidiair was;

Overwegende dat aldus de vordering van de burgerlijke partij ongegrond is;”

Bij voormeld arrest van het Hof van beroep te Antwerpen, 10de kamer dd. 3 mei 1996 werd ondermeer de vordering van de Katholieke Universiteit Nijmegen ongegrond verklaard en werd deze burgerlijke partij veroordeeld in de kosten van haar stelling in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op 794 frank (thans omgezet in euro en na afronding 19,68 euro bedragende).

Bij arrest van het Hof van Cassatie, tweede kamer, dd. 16 maart 1999 werd ondermeer als volgt beslist:

Vernietigt het bestreden arrest in zoverre het uitspraak doet over de door eiseres tegen de verweerders B.J.en het Belgisch Bureau voor Autoverzekeraars VZW ingestelde burgerlijke rechtsvordering;

Verwerpt de voorziening voor het overige;

Veroordeelt B.J. en het Belgisch Bureau voor Autoverzekeraars VZW elk in een vierde van de kosten en veroordeelt eiseres in de overige kosten;

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Hof van beroep te Gent;

Begroot de kosten op 16.710 frank (thans 414,23 euro bedragende), waarvan 9.020 frank verschuldigd (thans 223,60 euro bedragende) en 7.690 frank (190,63 euro bedragende) door eiseres betaald.

Gelet op het door de eiseres ingediende verzoekschrift art. 4 lid 7 V.T. Strafvordering op 14 januari 2009;

Gelet op de beschikking van wnd. Voorzitter Ingrid Mallems dd. 29 september 2009 waarbij voormeld verzoekschrift ontvankelijk werd verklaard, waarbij bepaald werd dat het wenselijk zou zijn indien de partijen woonstkeuze zouden doen in België, waarbij de conclusietermijnen werden bepaald en waarbij de rechtsdag voor pleidooien werd bepaald op dinsdag 20 april 2010 om 14 uur.

Gehoord in openbare terechtzitting van 20 april 2010 in het Nederlands:

- de verweerders in hun middelen van verweer, vertegenwoordigd door meester Stephane Mirdikian, advocaat te Kontich;
- de eiseres in haar eis, vertegenwoordigd door meester Stefanie Van De Leest, advocaat te Antwerpen, loco meester André Caeymaex, advocaat te Wilrijk;

Procesrechtelijk

Deze zaak, strekkende tot afhandeling van de burgerlijke belangen, bleek op de terechtzittingen van dit Hof, 8° Kamer – anders samengesteld - van 6 december 2000 en van 14 juni 2006 telkens niet in staat van wijzen te zijn en werd telkens op verzoek van één van de gedingpartijen onbepaald uitgesteld.

Op 14 januari 2009 werd door de eiseres, de Katholieke Universiteit Nijmegen, voor wie optreedt het Nederlands Ministerie van Financiën, vertegenwoordigd door zijn minister (oorspr. burgerlijke partij) een verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit Hof, strekkende tot de fixatie van de zaak in afhandeling van de burgerlijke belangen in toepassing van art. 4 V.T.Sv.

Bij beschikking van 29 september 2009 werden conclusietermijnen bepaald en werd de zaak voor behandeling gesteld op de terechtzitting van 20 april 2010, zitting waarop de zaak in beraad werd genomen.

Bij arrest, gewezen op 16 maart 1999 door het Hof van Cassatie, 2° Kamer, werd het arrest, op tegenspraak gewezen op 3 mei 1996 door de 10° Correctionele Kamer van het Hof van Beroep te Antwerpen, vernietigd in zoverre het uitspraak doet over de door de eiseres tegen de verweerders B.J. en het Belgisch Bureau voor Autoverzekeraars ingestelde burgerlijke rechtsvordering. De aldus beperkte zaak werd verwezen naar dit Hof.

De verjaring van de burgerlijke vordering is op heden niet ingetreden.

Burgerrechtelijk

Prealabele overwegingen

Het Hof stelt vast – alvorens de burgerlijke vordering van de eiseres K.U. Nijmegen te ontmoeten - dat het Hof van Beroep te Antwerpen, 10° Correctionele Kamer, bij arrest, verleend op 20 februari 2002, uitspraak heeft gedaan over de burgerlijke belangen ingevolge het verkeersongeval van 14 juli 1992 ten aanzien van H.M. aan wie bezoldigingen werden uitbetaald door de huidige eiseres.

Daarbij wordt opgemerkt dat aan de initieel burgerlijke partij H.M. geen schadevergoeding werd toegekend, die dubbel gebruik zou kunnen uitmaken met de inhoud van de huidige burgerlijke vordering, gezien zij enkel schadeloosstelling vorderde uit hoofde van morele schade, geleden in de periode van tijdelijke arbeidsongeschiktheid en geen vergoeding uit hoofde van materiële schade/loonverlies.

Het Hof van Beroep te Antwerpen, 10° correctionele kamer, heeft bij arrest van 3 mei 1996 de vordering van de huidige eiseres, de K.U. Nijmegen, als ongegrond afgewezen. Aan de impliciete ontvankelijkheid van de burgerlijke vordering kan niet worden geraakt, gezien het Hof van Cassatie dit arrest enkel heeft verbroken omdat “de beslissing steunt op tegenstrijdige motieven”.

Draagwijdte van het arrest van het Hof van Cassatie van 16 maart 1999

Het Hof van Beroep te Antwerpen oordeelde sub 2.6., zijnde het vernietigde gedeelte van het arrest van 3 mei 1996, als volgt:

- De eiseres vordert op basis van de Nederlandse verhaalwet (ongevallen ambtenaren) van 31 juli 1965 de terugbetaling van de door haar tijdens de periode van werkongeschiktheid aan H.M. uitbetaalde bezoldigingen; deze wet kent een eigen verhaalsrecht toe aan de Nederlandse overheid;
- Er is geen enkele grond voor de Belgische rechtsmachten om dit verhaalsrecht toe te passen of een rechtstreekse werking buiten het Nederlands grondgebied aan deze verhaalwet toe te kennen; dit kan noch uit het voorgehouden (semi-) publiekrechtelijk karakter van de verhaalwet, noch uit de inhoud en de functie van de daarin opgenomen rechtsregels worden afgeleid;

- Het bestaan en de omvang van een dergelijk regresrecht wordt beheerst door de “lex loci delicti” (art.3 B.W.);
- Wanneer het subrogatoir verhaal een uitzondering op deze regel uitmaakt, kan dit niet worden uitgebreid tot het eigen recht van een buitenlands overheidslichaam, nu dit een politiewet betreft, zelfs niet nu de toestand van de aansprakelijke derde daardoor niet wordt verzwaaard;
- Overheidslichamen zijn geen organen in de zin van de EG-verordening 1408/71 (art.1-n en 93), zodat het overbodig is om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie;
- Een vordering op grond van het artikel 1382 B.W. is evenmin mogelijk, gezien geen wettelijk verhaal is voorzien, het niet gaat om uitzonderlijke uitgaven en de tussenkomst van de eiseres niet subsidiair was.

Het Hof van Cassatie heeft zich op de volgende overweging gesteund om te besluiten tot een tegenstrijdigheid in de motieven van het hogervermelde arrest van het Hof te Antwerpen:

“ Over het eerste middel:

Wat het tweede onderdeel betreft:

Overwegende dat de appèlrechters, enerzijds, aannemen dat eiseres krachtens het Nederlandse recht over een verhaalsrecht beschikt jegens de aansprakelijke persoon, anderzijds oordelen dat eiseres tegen deze laatste geen vordering op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek kan instellen omdat de betaling van het loon niet subsidiair is;

Dat de beslissing aldus steunt op tegenstrijdige motieven;

Dat het onderdeel gegrond is”.

Het dispositief van dit arrest (P.96.0793.N/4) vermeldt in aanhef uitdrukkelijk:

“ongeacht de overige onderdelen van het eerste middel en de overige middelen die tot geen ruimere cassatie kunnen leiden”. Naar het oordeel van het Hof houdt dit in dat de punten van betwisting, die aangevoerd werden in de overige onderdelen en de overige middelen, aangevoerd in cassatie door de huidige eiseres, nog steeds het voorwerp uitmaken van de huidige procedure.

De saisine van dit Hof is evenwel beperkt tot het gedeelte van de voorziening in cassatie gericht tegen de beslissing op de door de eiseres tegen de verweerders B.J.en de VZW Het Belgisch Bureau voor Autoverzekeraars (B) ingestelde burgerlijke rechtsvordering.

Het Hof heeft, in tegenstelling tot wat door de verweerder en de vrijwillig tussenkomende partij wordt aangevoerd (p.10 tweede conclusie na cassatie) nog steeds rechtsmacht om over alle geschilpunten, die daarmee verband houden, in rechte te oordelen.

Toepasselijk recht

Uitgangspunt in deze zaak is de verwijzingsregel vervat in het artikel 3, lid 1 B.W.: “De wetten van politie en veiligheid verbinden allen, die binnen het grondgebied wonen”. De wetten die bestanddelen bepalen van het feit dat aan de basis ligt van de burgerlijke, delictuele of quasi-delictuele verantwoordelijkheid, alsook de wetten die de wijze en de omvang van de schadeloosstelling aangeven, zijn aldus wetten van politie (cfr. Cass. 17 mei 1957, Pas.1957, I., 1111; Cass. 12 april 1985, R.W. 1985-86, 2539).

Op heden is de jurisprudentiële *lex loci delicti*-regel gewijzigd (cfr. art. 99§1 WbIPR). De nieuwe algemene verwijzingsregel inzake verbintenissen voortvloeiend uit een onrechtmatige daad geldt evenwel slechts voor die verbintenissen, die voortvloeien uit een onrechtmatige daad, die plaats had na 1 oktober 2004 (cfr. art. 127 WbIPR).

In de huidige casus, waarin de ontstane schade uit onrechtmatige daad veroorzaakt is door de verweerder B.J., die een strafbare fout beging, waardoor hij aansprakelijk werd verklaard voor het verkeersongeval dat zich voordeed te Kontich op 14 juli 1992, geldt principieel nog steeds de *lex loci delicti*-regel van art. 3, lid 1 B.W.

Derhalve dient het Verdrag van Den Haag van 4 mei 1971, zijnde het “Verdrag inzake de wet welke van toepassing is op verkeersongevallen op de weg” te worden toegepast, dat tot de interne rechtsorde behoort, nu het werd goedgekeurd bij Wet van 10 februari 1975 (B.S. 7 mei 1975). Dit Verdrag is van toepassing op verkeersongevallen, die dateren van na de inwerkingtreding, dit is na 3 juni 1975 (cfr. J. ERAUW e.a. “Handboek Belgisch internationaal privaatrecht” Kluwer, 2006, p. 553 nr.601).

Krachtens artikel 3 van dit Verdrag is de van toepassing zijnde wet de interne wet van de Staat op wiens grondgebied het ongeval heeft plaatsgevonden (= *lex loci delicti*).

Het Hof van Beroep te Antwerpen heeft in het deels verbroken arrest van 3 mei 1996 gesteld dat het subrogatoir verhaal een uitzondering op deze regel uitmaakt, zonder evenwel te duiden om welke reden.

Deze uitzondering vindt haar oorsprong in de artikelen 2.5. en 2.6. van het Verdrag van Den Haag, die stellen dat dit Verdrag niet van toepassing is op regresvorderingen en subrogaties voor zover hierbij verzekeraars zijn betrokken en evenmin op vorderingen, daaronder begrepen regresvorderingen, die worden ingesteld door of tegen instellingen op het gebied van de sociale zekerheid, sociale verzekering of soortgelijke instellingen en door of tegen openbare waarborgfondsen voor automobielen, noch op de uitsluiting van de aansprakelijkheid zoals die is neergelegd in de wet waardoor deze instellingen worden beheerst.

Uit de conclusie van de heer Advocaat-generaal Werquin bij het arrest van het Hof van Cassatie van 19 maart 2004 (Arr. Cass. 2004 nr. 156, p.494-495) betreffen deze uitsluitingen aangelegenheden die hoe dan ook niet tot het domein van de aansprakelijkheid behoren en veeleer onder het verzekeringrecht of onder de sociale zekerheid vallen, doch wel in verband staan met het aansprakelijkheidsrecht. Het zijn inderdaad raakvlakken. Om alle twijfel weg te nemen, is uitdrukkelijk in het Verdrag vermeld dat ze uitgesloten zijn.

De vraag of de eiseres al dan niet gesubrogeerd is in de rechten van het slachtoffer, H.M. bestaat onafhankelijk van de onrechtmatige daad en wordt – ingevolge de uitsluitingen voorzien in het Verdrag van Den Haag, die een renvoi tot gevolg heeft - beheerst door de wet, die de betalingsverbintenis heeft opgelegd (in casu: het Nederlandse Uitkeringsbesluit 1966 in samenhang met de Wet op het Wetenschappelijk Onderwijs).

In Nederland is alleen het verhaalsrecht van de particuliere verzekeraar gebaseerd op de wettelijke subrogatie. De andere regresrechten, met name die van sociale verzekeraars, werkgevers en overheid, hebben alle een zelfstandig karakter. De “verhaalswet ongevallen Ambtenaren (VOA)” van 31 juli 1965 voorziet in een rechtstreeks verhaalsrecht op de aansprakelijke van het ongeval.

De derde-betaler heeft voor de gemaakte kosten verhaal op degene die jegens de verzekerde naar burgerlijk recht tot schadevergoeding is verplicht (cfr. I. BOONE “Verhaal van derde-betalers op de aansprakelijke” Intersentia, 2009, nr.416; F. DE WINTER “Het regresrecht van de risicodragers bij onrechtmatige daad in België en Nederland en van de Nederlandse risicodragers in België” RGAR 1985, nr. 10.851, p. 5 v°). De vordering van de eiseres is derhalve geen subrogatoire vordering.

In hun tweede conclusie na cassatie (blz. 4 C) betwisten de verweerder en de vrijwillig tussenkomende partij het bestaan van dit eigen verhaalsrecht niet, zij menen evenwel dat dit rechtstreeks verhaal sowieso als ongegrond dient te worden afgewezen, zelfs indien de Nederlandse Wet zou worden toegepast, omdat de rechtspositieregeling in hoofde van het personeel van de K.U. Nijmegen alleen uitkeringen betreft ingevolge ziekte, tijdens de dienstbetrekking. Op de dag, waarop mevrouw Houtmans betrokken raakte in het verkeersongeval was haar tijdelijke dienstbetrekking immers afgelopen, zij diende dus geen arbeidsprestaties meer te leveren en was niet “ziek” (bewoordingen van het art. L5 van de Algemene Regeling Arbeidsvoorwaarden Personeel K.U. en art.132.1. van de Nederlandse Wet op het wetenschappelijk onderwijs).

Uit de stukken, die door de eiseres worden voorgelegd, blijkt dat de tijdelijke baan van H.M. was afgelopen op 1 juli 1992. Op dat ogenblik kon deze dame als ambtenaar aanspraak maken op een wachtgelduitkering van zes maanden, krachtens het Besluit Uitkeringsregeling 1966.

Art. 16 van dit Besluit voorziet in een opschorting van de uitvoering van dit Besluit ingeval van ziekte. Krachtens art. L5 van de algemene regeling arbeidsvoorwaarden personeel (cfr. supra) wordt een ongeval de facto gelijkgesteld met ziekte. Volgens het deskundig verslag van Dr. Desloovere was H.M. 100% arbeidsongeschikt van 14 juli 1992 tot en met 31 oktober 1992. Al die tijd was de eiseres gehouden de ziektegelduitkering te betalen, zijnde het brutoloon (art. L5 1.) Nadien, namelijk vanaf 1 november 1992, ging opnieuw de Wachtgeldregeling in.

De eiseres beperkt haar regresvordering tot het loon, dat zij diende door te betalen tijdens de periode van 100% arbeidsongeschiktheid van haar ex-werkneemster. Zij voert aan dat tussen de onrechtmatige daad en de schade, die zij heeft geleden, een rechtstreeks causaal verband bestaat. Zonder het verkeersongeval van 14 juli 1992, te wijten aan de bewezen fout van de verweerder B.J. had deze schade zich volgens haar niet in concreto op dezelfde wijze voorgedaan en had de K.U. Nijmegen enkel een wachtgelduitkering moeten betalen.

Deze redenering is irrelevant, nu de eiseres weliswaar op basis van de Nederlandse wetgeving kan aantonen dat zij over een eigen verhaalsrecht beschikt, doch niet aantoonde dat de Verhaalswet Ongevallen Ambtenaren (VAO) rechtstreekse werking heeft buiten Nederland. Dit had in voorkomend geval wel gekund op basis van de uitzonderingsregel inzake subrogatoire vorderingen, doch niet op basis van het eigen regresrecht, waarover de eiseres als buitenlands overheidslichaam beschikt.

Naar het oordeel van het Hof is de Nederlandse VAO-Wet geen politiewet, nu de toepassing er van niet afhankelijk wordt gemaakt van de localisatie op eigen grondgebied en primeert deze wet derhalve niet op de *lex loci delicti*, gezien deze wet zich niet opdringt als regel van internationale openbare orde.

Het ontstaan en de omvang van de schuld van de schadeveroorzaker, in casu de verweerder, ook in zijn relatie tot de eiseres, blijven beheerst door de wet van de onrechtmatige daad, dus door de Belgische wet (cfr. Cass. 23 oktober 1969, Pas.1970, I., 168; R.W. 1969-70, 1083; J. ERAUW “Overzicht van rechtspraak. Internationaal Privaatrecht (1985-1992) T.P.R. 1993, p. 652 e.v. nrs.252-253”.

Rest de vraag of de eiseres haar regresvordering kan uitoefenen in toepassing van de EG-Verordening 1408/71 van 14 juni 1971. Het Hof van Beroep te Antwerpen oordeelde daaromtrent enkel dat overheidslichamen geen organen zijn in de zin van de EG-verordening 1408/71 (art.1-n en 93), zodat het overbodig was om een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Prelabel dient echter vastgesteld te worden dat deze EG-Verordening nr.1408/71 enkel van toepassing was op de sociale zekerheidsregelen van werknemers en zelfstandigen (cfr. tweede conclusie van de verweerder en de VTP na cassatie p.10). De uitbreiding ervan tot bijzondere stelsels voor ambtenaren is slechts gebeurd bij EG-Verordening nr. 1606/98 van 29 juni 1998, die in werking trad (art.3) op 25 oktober 1998. De uitbreiding van het werkingsveld van deze Verordening, die rechtstreeks toepasselijk is in elke lidstaat, naar andere categorieën van personen, is evenwel een regel van materieel recht, die niet retroactief kan ingeroepen worden. De eiseres kan zich derhalve niet op deze EG-regelgeving beroepen.

Het Hof van beroep te Antwerpen heeft tenslotte de toepassing van het artikel 1382 B.W. afgewezen, stellende dat er geen wettelijk verhaal is voorzien, het niet gaat om uitzonderlijke uitgaven en de tussenkomst van de eiseres niet subsidiair was. Het Hof van Cassatie oordeelde dat deze beslissing steunde op tegenstrijdige motieven, gezien eerder was geoordeeld dat de eiseres over een verhaalsrecht beschikt jegens de aansprakelijke persoon krachtens het Nederlandse recht.

Reeds hoger heeft dit Hof duidelijk gesteld dat de eiseres weliswaar over een rechtstreeks verhaalsrecht beschikt jegens de aansprakelijke persoon krachtens het Nederlandse recht, doch dat dit verhaalsrecht geen rechtstreekse werking heeft in België.

Zij kan zich evenmin op de EG-Verordeningen nrs.1408/7 en 1606/98, noch op enige andere wettelijke verhaalsmogelijkheid naar Belgisch recht beroepen om haar “eigen recht” te honoreren.

Zij is niet gesubrogeerd in de rechten van haar voormalige werkneemster, Mevrouw H.M.. De K.U. Nijmegen heeft het loon van deze laatste tijdens de periode van 100%

arbeidsongeschiktheid uitbetaald ingevolge een primaire wettelijke of reglementaire verplichting. De door de eiseres in besluiten geciteerde loon-doorbetalingsarresten zijn niet van toepassing op deze concrete casus, nu de K.U. Nijmegen ingevolge de eerdere beëindiging van de tijdelijke dienstbetrekking van H.M., geen arbeidsprestaties van deze laatste meer mocht verwachten of kon derven ingevolge het ongeval.

Uit de overgelegde stukken blijkt evenmin dat de eiseres uitzonderlijke uitgaven diende te doen, die aanleiding zouden kunnen geven tot vergoeding van een andere specifieke “eigen schade”, geleden door de fout van de aansprakelijke derde, zijnde de verweerder, op grond waarvan vergoeding in toepassing van het artikel 1382 B.W. zou kunnen geënt worden.

Gezien de evocatie door het Hof van Beroep te Antwerpen, waarbij het vonnis gewezen op 9 november 1994 door de 28bis correctionele kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen werd nietig verklaard, kan dit Hof bezwaarlijk dit vonnis bevestigen, zoals gevraagd door de verweerder en de VTP op p.17 van de tweede besluiten na cassatie.

De vordering van de eiseres, initieel burgerlijke partij, dient binnen de perken van de huidige saisine, als ongegrond te worden afgewezen en de kosten, gevallen in graad van hoger beroep, dienen te haren laste te worden gelegd.

De kosten, gevallen in eerste aanleg dienen echter ten laste van de Staat te worden gelegd, nu het eerste vonnis door nietigheid was aangetast.

Rechtsplegingsvergoeding

Gelet op artikel 162 bis Sv. en de artikelen 1017, 1018-6°, 1021 en 1022 Ger.W. zoals gewijzigd door de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat (BS 31 mei 2007, tweede editie, gecoördineerde tekst) en van toepassing vanaf 1 januari 2008 (K.B. 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.W. en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat – BS 9 november 2007, 56834) kan de eiseres geen aanspraak maken op de wettelijk vastgestelde rechtsplegingsvergoeding, nu haar vordering ongegrond is verklaard.

De verweerder (oorspronkelijke beklaagde) en de vrijwillig tussenkomende partij kunnen echter evenmin aanspraak maken op de door hen gevorderde rechtsplegingsvergoeding, nu het artikel 162 bis Sv. enkel deze mogelijkheid voorziet ten aanzien van een burgerlijke partij, die rechtstreeks heeft gedagvaard en in het ongelijk wordt gesteld. Dit is in deze zaak niet het geval, nu de strafvordering door het Openbaar Ministerie is ingesteld.

OM DEZE REDENEN
HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op de hiernavolgende artikelen:

- 13 en 24 van de wet van 15 juni 1935;
- 4 Voorafgaande Titel Sv.;
- 162 bis, 194 en 215 Sv.;
- 782 bis, 1017, 1018-6°, 1021 en 1022 Ger.W.;
- de wetsbepalingen aangehaald in huidig arrest;

Al deze wetsbepalingen aangehaald ter terechtzitting van heden;

Rechtdoende na het arrest, gewezen door het Hof van Cassatie op 16 maart 1999, waarbij het bestreden arrest, gewezen op 3 mei 1996 door het Hof van Beroep te Antwerpen deels werd vernietigd: “in zoverre het uitspraak doet over de door de eiseres tegen de verweerders B.J. en de VZW Het Belgisch Bureau voor Autoverzekeraars (B) ingestelde burgerlijke rechtsvordering”;

Rechtdoende binnen de perken van de huidige saisine:

Wijst de burgerlijke vordering van de Katholieke Universiteit Nijmegen, voorheen burgerlijke partij, thans eiseres, af als ongegrond op basis van de hoger aangehaalde motieven;

Laat de kosten, gevallen in graad van hoger beroep, te haren laste;

Bepaalt dat de kosten wat deze burgerlijke vordering betreft, gevallen in eerste aanleg, ten laste van de Staat dienen te worden gelegd, gezien de nietigheid waardoor het eerste vonnis was aangetast en de navolgende evocatie door het Hof van Beroep te Antwerpen, 10° correctionele kamer, bij arrest van 3 mei 1996, die gezag van gewijsde heeft verkregen;

Wijst de vordering van alle huidige gedingpartijen, strekkende tot het bekomen van een rechtsplegingsvergoeding af.

Dit arrest is gewezen te Gent door het Hof van Beroep, achtste correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer Ingrid Mallems, als waarnemend voorzitter, raadsheer Fabienne De Tandt en raadsheer Martine De Busscher en in openbare terechtzitting van 29 september 2010 uitgesproken door waarnemend voorzitter Ingrid Mallems, met bijstand van griffier Liesbeth Van Isterdael

